

РЕШЕНИЕ

№ 12506

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 151 СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С Г

при участието на секретаря С В
като разгледа докладваното от С Г Гражданско дело № 20221110127092 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от "Й Б" ЕАД (с предходно търговско наименование "Т Б" ЕАД), ЕИК .. срещу Х. А. Х., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС; чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД; чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в общ размер на 474,02 лв., представляваща сбор от цената на абонаментни такси, потребени мобилни услуги, лизингови устройства – мобилен апарат, и договорни неустойки, по фактури № .. от 01.09.2019 г.; № .. от 01.10.2019 г.; № .. от 01.11.2019 г. и № ../01.01.2020 г., на основание Договор за мобилни услуги от 22.10.2018 г., Допълнително споразумение и Договор за лизинг от 22.10.2018 г., ведно със законна лихва от 27.01.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми в производството по частно гр.д. № 4347/2022 г. на СРС, 151 състав е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Ищецът "Й Б" ЕАД извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че по силата на допълнителни споразумения към договори за предоставяне на мобилни услуги и договори за лизинг, сключени с ответника в периода 01.08.2019 г. – 31.12.2019 г., предоставил на последния мобилни услуги и устройства на изплащане. Ответникът не изпълнил задълженията си, за което били издадени Фактури № .. от 01.09.2019 г.; № .. от 01.10.2019 г.; № .. от 01.11.2019 г., във всяка от които били начислени вземания на мобилния оператор, произтичащи от посочените договори и допълнителни споразумения. Ето защо моли съда да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца посочената сума ведно със законната лихва за период от 27.01.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е

издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 28.02.2022 г. по ч. гр. д. № 4347/2022 г. по описа на СРС, ГО, 151 състав. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК от ответника Х. А. Х. е депозиран отговор на исковата молба, в който оспорва исковете при твърдения, че между страните нямало валидно облигационно отношение въз основа на сочените от ищеца договори. Твърди се, че шрифътът на представените от дружеството договори, допълнителни споразумения и общи условия е твърде ситен. Релевира възражение за неравноправни клаузи в общите условия. Оспорват се всички представени по делото фактури, сметки и други документи, в които се твърдели задължения на ответника към ищеца, като същите са недължими от ответника. Оспорва, че лизинговото устройство изобщо е получено от ответника, тъй като не бил съставен приемо-предавателен протокол и/или друг документ, удостоверяващ получаване на същото от ответника. Релевира, че ищецът не бил предоставил твърдените услуги, нито че имало изпълнение от негова страна на договорите с него. Оспорва да е уведомен за прекратяването на договорите. Моли за отхвърляне на предявените искове, като претендира присъждането на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

За да бъдат уважени предявените искове ищецът следва да докаже при условията на пълно и главно доказване следните предпоставки:

По исковете с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС: 1. че между страните е налице облигационно правоотношение, възникнало въз основа на валидно сключен договор за процесните мобилни услуги, със съдържанието, посочено в исковата молба; 2. че ищецът е изпълнил задълженията си да предостави на ответника далекосъобщителни услуги за процесния период, както и 3. размера на месечните абонаментни такси и стойността на доставените услуги по договора;

По исковете с правна квалификация чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД: 1. че между страните са налице облигационни правоотношения по валидно сключени договори за лизинг, със съдържанието, посочено в исковата молба; 2. че е изпълнил задълженията си да предаде лизинговите вещи на лизингополучателя, както и 3. настъпила изискуемост на задължението на ответника да заплати уговорените лизингови вноски;

По исковете с правна квалификация чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че в негова тежест е да установи следните предпоставки: 1. че между страните е налице облигационно правоотношение, възникнало въз основа на валидно сключен договор за процесните мобилни услуги, със съдържанието, посочено в исковата молба; 2. наличие на неустойечно съглашение за ангажиране отговорността на ответника при предсрочно прекратяване на процесния договор по негова вина; 3. настъпване на предпоставките за ангажиране отговорността на ответника, както и 4. конкретния размер на неустойечното вземане.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване по посочените по-горе обстоятелства, а

при установяването на фактическия състав на вземанията следва да установи, че е погасил задълженията.

От представените и приети (чрез приобщаване на ч. гр. д. № 4347/2022 г. по описа на СРС, ГО, 151 състав) по делото писмени доказателства се установява, че между страните има сключени договори за далекосъобщителни услуги и лизинг, както следва: Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.. от 22.10.2018 г., Договор за лизинг с предпочетен номер +.. за устройство "NOKIA 2.1 Dual Grey Silver" от 22.10.2018 г., Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.. от 12.10.2018 г., Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +.. от 22.10.2018 г., както и приложени ценови листи за абонаментни планове за частни лица.

Представените по делото договори за мобилни услуги, договори за лизинг и допълнителни споразумения, носят подписа на ответника Х. А. Х., като в производството не е оспорена автентичността на тези документи.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че по делото е установено при условията на пълно и главно доказване, че през заявените в исковата молба периоди, между страните в производството са съществували валидни договорни правоотношения по сключени между страните договори, подробно описани по – горе, по които ищецът е осигурил достъп на ответника до своята мобилна мрежа и предлагани далекосъобщителни услуги. По отношение на отчетния период съгласно § 1, т. 17 ДРЗЕС, "електронна съобщителна услуга" е услуга, обичайно предоставяна по възмезден начин, която изцяло или предимно включва пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване, без да се включват услуги, свързани със съдържанието и/или контрола върху него. В обхвата на електронните съобщителни услуги не се включват услугите на информационното общество, които не се състоят изцяло или предимно от пренос на сигнали чрез електронни съобщителни мрежи. Тоест по дефиниция ищецът, следва да установи, че е предоставил възможността ответника да ползва съответната мобилна мрежа до която е доставил сигнал, радиоразпръскване и т. н. С оглед предоставените и реално използвани услуги в предходните отчетни периоди, както и от предоставените СИМ карти, съдът достига до извод, че ищецът е предоставил възможност за достъп на потребителя до мобилната мрежа. Видно от приетите писмени доказателства по делото, мобилният оператор фактурира задълженията по договора за мобилни услуги ежемесечно за всеки отчетен период, вкл. същото се установява и от неоспорените детайлни потребление за фиксирани номера +.., +.. и +.. и заключението по приетата по делото съдебно- счетоводна експертиза.

В приетия по делото договор за лизинг от 22.10.2018 г. се установява, че мобилният оператор е предоставил на ответника устройство на лизинг на преференциална цена, като е посочена и стандартната цена на устройството без абонамент и размерът на отстъпката. Съдът приема за доказано предаване на вещта по договора за лизинг с оглед изричната уговорка по договора в частта, в която е описано, че с подписването му е предоставено устройството.

Доказателствата за плащане не са ангажирани от ответника, който носи тежестта на доказване, поради което, в приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът приема този факт за недоказан.

Предвид гореизложеното, съдът намира исковете по чл. 79, ал. 1, вр. чл. 228 ЗЕС и с правно основание чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД за изцяло основателни.

По исковете с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД съдът приема следното:

В договорите е предвидено, че при прекратяване на договора преди изтичане срока по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по договора или други документи, свързани с него, в това число приложимите ОУ, последният дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване: (а) неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като максималният размер не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. В допълнение на неустойката по предходното изречение, потребителят дължи и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове съответстваща на оставащия срок на договора; и (б) в случаите, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството, съгласно ценова листа, действаща към момента на сключване на договора, и заплатената при предоставянето му, каквато съответства на оставащия срок от договора. Доколкото не са ангажирани доказателства за заплащане на съответните месечни вноски, съдът приема за установено виновно неизпълнение от страна на ответника, изразяващо се в неплащане на възникнали задължения за абонаментни такси за три отчетни периода – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Съгласно т. 19б, б. "в" от Общите условия на оператора (л. 34-41 от делото), последния има право едностранно да прекрати индивидуалния договор с потребителя при неплащане на дължими суми след изтичане на предвидения срок. Във фактура № .. от 01.01.2020 г. ищецът е начислил неустойки, което следва да се приеме за изявление за едностранно прекратяване на договора съгласно ОУ. Настоящият съдебен състав намира така уговорените неустоечни клаузи за валидни и непротиворечиви на критериите, съдържащи се в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. Макар че клаузата за неустойка, предвижда задължение за длъжника за заплащане на неустойка, равняваща се на дължимите анюитетни такси, независимо от момента на разваляне/прекратяване на същия, но същата е с уговорен и максимален размер, който може да се начисли, равняващ се на до три стандартни абонаментни такси, т. е. определен е краен предел на задължението за неустойка, така и размер, който е определен при сключване на договора, с което съдът приема, че редакцията на неустоечната клауза не излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции. С оглед горното, съдът намира иска по чл. 92 ЗЗД за изцяло основателен по основание и размер.

Предвид изложеното исковете са основателни до пълния им предявен размер.

По разноските: При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да

се присъдят своевременно поисканите разноси за заповедното производство в общ размер на 385 лв. и за исковото производство в общ размер на 325 лв., включващи държавна такса и възнаграждение за особен представител. Доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение не са представени, поради което съдът не ги присъжда.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на СРС сумата от 640,80 лв. – изплатени възнаграждения от бюджета на съда на вещи лица по изслушаните съдебни експертизи.

При тези мотиви Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422 ГПК, че Х. А. Х., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ж.к. “Ов.” бл., вх. Б, ет. 8, ап. .. дължи на “Й Б” ЕАД /предишно наименование „Т Б“ ЕАД/, ЕИК .., със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. “М.”, Б., сграда 6, на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 228 ЗЕС; чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД; чл. 92, ал. 1 ЗЗД и чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД, сумата в общ размер на 474,02 лв., представляваща сбор от цената на абонаментни такси, потребени мобилни услуги, лизингови устройства – мобилен апарат, и договорни неустойки, за които задължения са издадени Фактури № № .. от 01.09.2019 г.; № .. от 01.10.2019 г.; № .. от 01.11.2019 г. и № ../01.01.2020 г., ведно със законната лихва за период от 27.01.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 28.02.2022 г. по ч. гр. д. № 4347/2022 г. по описа на СРС, ГО, 151 състав.

ОСЪЖДА Х. А. Х., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ж.к. “Ов.” бл., вх. Б, ет. 8, ап. .. дължи, да заплати “Й Б” ЕАД /предишно наименование „Т Б“ ЕАД/, ЕИК .., със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. “М.”, Б., сграда 6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 385 лв. – разноси за заповедното производство, както и сумата в размер на 325 лв. – разноси за исковото производство.

ОСЪЖДА Х. А. Х., ЕГН *****, с адрес – гр. София, ж.к. “Ов.” бл., вх. Б, ет. 8, ап. 53 да заплати в полза на СРС, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 640,80 лева - разноси за вещи лица.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____